

„Kutassátok az Írásokat, mert azok tesznek bizonyosságot Krisztusról!”

„Isten Igéjében alapozd meg hitedet! Erősen ragadd meg az igazság élő bizonyítékát! Jézus Krisztusba, személyes Megváltódba vedd hitedet! Ő volt és marad a mi örökkévaló kősziklánk. Csak azok lesznek felvértezve az egész világot foglyul ejtő hatalmas csalással

szemben, akik szorgalmasan tanulmányozzák az Igét, és szeretik az igazságot.” (Evangelizálás, 362. o., *A nagy küzdelem*, 556. o.)

Ez évi imahetünkön Alonzo T. Jones (1850–1923) és Ellen G. White (1827–1915) írásaiból idézünk különösen időszerű gondolatokat.

NOVEMBER 30., SZOMBAT

Az Ige ereje

„Ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé, gyümölcsözővé teszi, s magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, úgy lesz az én beszédemmel is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és eredményes lesz ott, ahová küldtem.”

(Ésa 55,10–11)

A talajban csak az égből lehulló eső hatására kelhetnek ki a növények. Enélkül minden kiszárad és elpusztul. Ugyanez igaz az ember életére és Isten Igéjére is: az ember ugyanolyan tehetetlen, nélkülözi a jót Isten Igéje nélkül, mint a föld eső nélkül. De ha hagyjuk, hogy Isten Igéje átjárja a szívünket, mint a földre hulló eső, akkor az életünk üde és szép lesz az Úr örömeiben és békéjében, megteremve az igazság gyümölcsét Jézus Krisztus által.

Azonban figyeljük meg, hogy nem nekünk kell megtenni azt, ami kedves Isten előtt, hanem Isten az, aki „megtselekszi, amit akar”. Nem az történik, hogy olvassuk vagy halljuk Isten Igéjét, és azt mondjuk: „Meg kell tennem ezt vagy azt.” Szívünket kell megnyitnunk az Ige előtt, hogy teljesítse Isten akaratát bennünk. Nem nekünk kell cselekednünk, hanem Istennek. Neki kell megtennie, és nekünk meg kell engednünk. „Krisztus beszéde lakozzék bennetek gazdagon.” (Kol 3,16) Erről máshol úgy olvasunk: „Amikor befogadtátok Isten általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét, amint-hogy valóban az, amely munkálkodik is bennetek, akik hisztek.” (1Thess 2,13) Tehát bennünk Isten Igéjének kell munkálkodnia. Nem nekünk kell munkálkodnunk, így teljesítve be Isten Igéjét, hanem Isten Igéjének kell dolgoznia bennünk, hogy cselekvésre késztesse. „Ezért fáradozom én is, tusakodva az ő ereje szerint, amely hatalmasan munkálkodik bennem.” (Kol 1,29)

Isten szava él és tele van erővel, ezért amikor megengedjük neki, hogy dolgozzon az életünk-

ben, csodálatos munkát fog végezni bennünk. Mivel ez Isten Igéje, a benne lévő hatalom nem más, mint Isten ereje; és amikor az Ige engedélyt kap, hogy munkálkodjon az ember életében, akkor Isten munkája nyilvánul meg bennünk – ez az Ő ereje, amely hatalmasan munkálkodik. Így Isten lesz az, aki „munkálja bennünk mind az akarást, mind a véghezvitelt, jó kedve szerint” (Fil 2,13).

„Megcselekszem az akaratomat” – jelenti ki az Úr. Engedjük meg! Ezekből az igeszakaszokból egyértelmű, hogy Isten Igéjére mint teremtő, az elgondolt és kimondott dolgokat létrehozó, megvalósító, teljesítő Igére kell tekintenünk.

Isten Igéje cselekvő, megvalósító. A Biblia mindenütt ezt a magasztos igazságot mutatja be. Ez a különbség Isten Szava és az ember szava között. És pontosan ezt a különbséget hangsúlyozza a már idézett ige: „Amikor befogadtátok Isten általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét, amint valóban az, amely munkálkodik is bennetek, akik hisztek.” (1Thessz 2,13) Az ember szavában nincs erő, hogy megvalósítsa azt, amit mond. Nem számít, mennyi hatalma van az embernek az akaratára véghezvitelére, magában a szavában még sincs hatalom, hogy megvalósuljon, amit kimondott. Beszélhetünk például egy könnyen megtehető dologról, amit meg is tudunk valósítani, és el is hiszik mások, hogy megtehetjük, viszont teljesen az embertől függ, megteszi-e, függetlenül a szavától. Nem a szavunk által teljesül az adott dolog. Nekünk kell megtennünk, ugyanúgy, mintha egyetlen szót sem szóltunk volna. Ilyen az ember szava.

Nem ugyanez a helyzet Isten Szavával. Amikor az Úr kimondja a szót, abban a pillanatban a Szavában élő erő által teljesül, bekövetkezik az, amit a szó kifejez. Nem szükséges az Úrnak mást használnia a Szaván kívül ahhoz, hogy megvalósítsa, amit mondott. A Biblia telve van ennek az igazságnak a szemléltetésével, és

ezeket azért jegyezték le, hogy éppen erre tanítsanak minket: úgy kell tekintenünk az Igére mint Isten Szavára, nem pedig mint ember szavára. Arra is tanít, hogy fogadjuk el Isten Igéjét úgy, amint valójában van, s így hatékonyan teljesítse bennünk Isten akaratát jó kedve szerint.

„Az Úr szavára lettek az eget és szájának leheletére minden seregük... mert Ő szólt és előállott.” (Zsolt 33,6) „Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtett, hogy ami látható, a láthatatlanból állott elő.” (Zsid 11,3) Kezdetben egyetlen világ sem létezett. Még az anyag sem létezett, amelyből állnak. Semmi sem volt. Majd Isten szólt, és a világok létrejöttek. Tehát honnan jelentek meg a világok? Mielőtt Isten beszélt volna, egyetlen világ sem létezett – miután megszólalt, a világok léteznek. Honnan álltak elő? Mi készítette őket létezésre? Mi hozta létre az anyagot, amelyből a világok keletkeztek? Mindezt a kimondott Ige tette. Ez az Ige mindent megvalósított, mert Isten Igéje volt. Abban az Igében benne volt az Istenség élete és lelke, a teremtő erő, hogy bármit megtegyen, amit az Ige kifejez. Ilyen Isten Igéje.

„Ez pedig az a beszéd, amely néktek hirdette-tett az evangélium által.” (1Pt 1,25) Isten szava a Bibliában ugyanilyen. Ugyanaz az élet van benne, ugyanaz a Lélek, ugyanaz a teremtő erő, ugyanaz az Ige, amely teremtette az eget és minden seregét. A teremtéskor Jézus Krisztus mondta ki az Igét – ugyanígy a Bibliában is Ő mondja ki az Igét. A teremtéskor az általa kimondott Ige világokat teremtett – a Bibliában az általa kimondott Ige létrehozta Jézus Krisztusban azt az embert, aki elfogadja az Igét. Mindkét esetben és Isten munkájában is mindig az Ige cselekszi meg, amit kimondott.

Engedjük meg, hogy Krisztus Igéje bőségesen lakozzon bennünk! Ne ember szavaként fogadjuk el, hanem amint valójában van: Isten szavaként, amely hatalmasan munkálkodik bennünk. Így, „ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és

nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé, gyümölcsözővé teszi, s magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, úgy lesz az én beszédemmel is, amely számból kijön. Nem tér vissza hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és eredményes lesz ott, ahová küldtem.” „az üdvösségnek beszéde néktek küldetett.” „És most, atyámfiai, ajánlak titeket Istennek és az ő kegyelmessége igéjének, aki felépíthet és adhat néktek örökséget minden megszenteltek között.” (Ap csel 20,32)

(Alonzo T. Jones, *Review and Herald*,
1896. október 20.)

DECEMBER 1., VASÁRNAP

Hitből élni

„Az igaz ember hitből él.”

(Gal 3,11)

Kik az igazak? Csak azok, akik a hitre támaszkodnak, mert az emberek hit által igazulnak meg. Bár mindannyian „vétkeztek, és szűkölködnek Isten dicsősége nélkül”, mégis „megigazulván ingyen az ő kegyelméből, a Krisztus Jézusban való váltság által” (Rm 3,23–24). De „aki munkálkodik, annak a jutalom nem tulajdonítatik kegyelemből, hanem tartozás szerint. Ellenben annak, a ki nem munkálkodik, hanem hisz abban, a ki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdonítatik igazságul.” (Rm 4,4–5)

„Ezért hit által megigazulva, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (Rm 5,1) Akik hitből valók, csak azok igazak ezen a földön. A hit a teljes függés Isten Igéjétől – attól, hogy az Ige beteljesíti azt, amit mond: „Úgy lesz az én beszédemmel is, amely számból kijön. Nem tér vissza hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és eredményes lesz ott, ahová küldtem.” (Ésa 55:11)

Megigazulni hit által azt jelenti, megigazulni az Isten Igéjétől való teljes függés által. Az igaz emberek Isten szavától függnek, így válnak

igazzá. Az embereknek nem csak meg kell igazulniuk hit által – az Igétől való függés által –, hanem igaz emberekként, hit által kell élniük. Az igaz pontosan ugyanúgy és azáltal él, mint ami által igazzá vált. Hit által válunk igazzá – a hit pedig a teljes függés az Igétől. Igazak lévén ugyanúgy kell élnünk, mint ami által igazak lettünk: Isten Igéjétől való teljes függés által.

Jézus pontosan ezt mondta: az ember élni fog „minden igével, amely Isten szájából származik” (Mt 4,4). Amikor Jézus ezt mondta, egyértelműen kijelentette: az ember hitből fog élni. Nincs más út az igazi élethez, mint a hit, ami egyszerűen azt jelenti: Isten Igéje szerint élni. Hit nélkül, Isten Igéje nélkül az ember egyszerűen meghal.

Valóban, Isten Igéje nélkül minden meghal, mert kezdetben minden Isten Igéje által jelent meg. Isten szava az eredete és az élete mindannak, ami létezik, mert Ő „szólt, és úgy lett” (Zsolt 33,9). Minden élő és élettelen dolog – a nap, a hold és a csillagok, az állatok és az emberek létezése – teljesen Isten Igéjétől függ. Isten csak az embereknek adta meg a választás csodálatos ajándékát, hogy eldönthessük: tőle akarunk függni, vagy sem. Ez az ajándék megnyitja a hit ajtaját. És amikor az ember úgy dönt, hogy Isten Igéje által él, ami tulajdonképpen az élet egyetlen módja, akkor a hit – a teljes függés Isten Igéjétől – lesz az a mód, mely által az ember az élet útján jár.

Így „az igaz hit által fog élni”, és „minden, ami nem hitből van, bűn az” (Rm 14,23). Egyszerűbben így fejezhető ki: az igaz ember Isten Igéje által fog élni, és minden, ami nem Isten Igéjéből származik, az bűn. Nem lehet egészséges keresztény tapasztalatunk, nem engedelmeskedhetünk az evangéliumnak az üdvösségre, amíg a hit tudományát jobban meg nem értjük, és amíg nem gyakorlunk több hitet. Van hitünk? Isten hite legyen a miénk. Az ilyen emberek azok, akik „megtartják Jézus hitét” (Jel 14,12).

(Alonzo T. Jones, *Review and Herald*,
1899. március 7.)

DECEMBER 2., HÉTFŐ

Mit jelent a megbocsátás?

„Aki kér, mind kap.”

(Mt 7,8)

A hitben mutatkozik meg Isten igazsága (Rm 1,17) – a hit teljes függés Isten Igéjétől, erős remény az Igében, amely teljesíti azt, amit mond. Létezik-e Isten Igéje által kijelentett igazság, melynek következtében az emberek teljes mértékben függnek attól az Igétől, hogy az Ige teljesíti azt, amit mond? Igen, létezik: Krisztus odaajándékozásának éppen ez a célja. „Mert Isten őt rendelte engesztelő áldozatul..., hogy megmutassa igazságát a korábban elkövetett bűnök miatt, mert Isten hosszútűrő, és megjelentette igazságát a mostani időben.” (Rm 3,25–26)

Isten arra rendelte Krisztust, hogy hirdesse, kimondja Isten igazságát – ezért Isten Igéje minden bizonnyal azért jelentetett ki, hogy teljes mértékben rábízhassuk magunkat, függhessünk tőle, és reménykedhessünk abban, hogy azt fogja tenni, amit mondott.

Más szavakkal: az igazságot hit által lehet megszerezni. Hol hangzik el ez az Ige? A „megbocsátás” szóban. „Ő hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket.” (1Jn 1,9) „Hiszen nálad van a bocsánat.” (Zsolt 130,4)

Mit jelent a „megbocsátás” szó? Angolul két szóból áll: „give” és „for”, ami azt jelenti, hogy „adni érte”. Amikor az Úr megbocsátja a bűnt, *ad* azért a bűnért: Ő adja „igazságát a bűnök bocsánatáért” (Rm 3,25). Ezért, amikor Isten megbocsátja a bűnt, igazságot ad a bűnért.

Mivel az Úr egyedüli igazsága a saját igazsága, ebből az következik, hogy az egyetlen igazság, amelyet Isten adhat a bűnért, nem más, mint az Isten igazsága. Isten ajándékként adja igazságát. De minden ember vétkezett (és ha megértik ezt, rendelkezniük kell a megbocsátás ingyenes ajándékával), és mivel a bűn megbocsátása Isten igazsága, amelyet a bűnért ad,

teljesen ingyen – ez Isten igazsága mint ajándék, amely „minden emberre elhat az élet megigazítására” (Rm 5,18).

Ezért, aki Istentől a bűn megbocsátását kéri, ezáltal azt kéri tőle, hogy adjon igazságot neki a bűnért cserébe. Ha megbocsátást kérünk, csak a megbocsátást kijelentő Isten Igéje alapján kérhetjük. A hit pedig teljes mértékben az Igéjétől való függés, hogy megteszi azt, amit mond. Így az igazság teljes egészében hit által van.

„Aki kér, mind kap.” (Mt 7,8) Gyakran kértétek az Urat, hogy bocsássa meg bűneiteket – vagyis arra kértétek, hogy adja nektek azt az egyetlen dolgot, amit ad vagy adhat a bűnért: az igazságát. Ezt jelenti bocsánatot kérni az Úrtól. És Ő megbocsátja – ad érte, bűneitekért, amikor kéritek. Kijelenti, hogy megteszi, és meg is teszi. „Ő hű – azaz soha nem fog kudarcot vallani – és igaz, hogy megbocsássa bűneinket.” Az egyetlen dolog, amit a bűnért ad, az Ő igazsága. Akkor miért ne köszönjük meg Igazságát, melyet ingyen ad a bűneinkért, amikor kérjük tőle?

A hit általi megigazulás olyan világos és egyszerű, mint a bűn megbocsátásának kérése.

Elhiszed, hogy igazságot kapsz a bűnöd miatt, amikor bocsánatot kérsz, és ezt az igazságot hálaadással fogadod, Isten ajándékként – ezt jelenti hitet gyakorolni. Azonban hitelenségünk és a hit gyakorlásával kapcsolatos tudatlanságunk miatt sok fájdalomban, bánatban, szenvedésben van részünk.

Isten hite legyen a miénk! Az ilyen emberek azok, „akik megőrzik Jézus hitét” (Jel 14,12). „Azért azt mondom: Lélek szerint járjatok, és a test kívánságát ne vigyétek véghez!” (Gal 5,16) Milyen áldásos ígéret! Mindenkinek szól, aki hisz, ugyanolyan biztos, mint amennyire áldott.

Gondolj a földi természet vágyaira! Hogyan hatnak mindenre, mennyire kategorikusak az utasításai! Mennyire elnyomó az uralkodása, milyen sötét az ember rabsága... Mindenkinek volt ilyen tapasztalata – mélyen vágyott arra,

hogy azt a jót cselekedje, amit akart, mégis csak a rosszat tette, amit utált. Vágyakozott a jóra, de nem tudta, hogyan tegye. Örült Isten törvényének a „belső ember” szerint, de tagjaiban egy másik törvényt talált, amely harcolt az elméjében lévő törvény ellen, és a tagjaiban lévő bűn törvénye rabságban tartotta, míg végül felkiáltott: „Ó, én nyomorult ember! Ki szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Rm 7,14–24)

Hála Istennek, van szabadulás, van megváltás: Jézus Krisztusban és Isten Lelkében (Rm 7,25; 8,1–2). „Az élet Lelkének törvénye Krisztus Jézusban” azért szabadított meg minket a bűn és a halál törvényétől, hogy azután Lélek szerint járjunk, és a test kívánságát ne vigyük véghez! (Gal 5,16)

Nemcsak a bűn rabságától szabadulunk meg, hanem Isten gyermekeinek dicsőséges szabadság (Rm 8,21) adatik, minden léleknek, aki az élet Lelkét fogadja el, és a Lélektől vezérelve jár. „Lélek szerint járjatok, és a test kívánságát ne vigyétek véghez!” – mondja az Ige, és nem hagy tudatlanságban: „A test cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, versengés, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás, irigység, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók.” (Gal 5,19–21) Ezek közül semmit sem fogsz megtenni, győzelmet aratsz felettük, amikor a Lélektől vezérelve jársz. Ezt jelenti ki Isten hú Igéje. Nem kívánatos dolog ez? Nem éri meg ezt a győzelmet megszerezni? És ha megkapjuk, amikor kérjük, vajon nem érdemes kérni, hogy megkapjuk?

Fogadd el a megváltást, amelyet Isten készített neked! Állj szilárdan abban a szabadságban, amit Krisztus adott nekünk, megszabadítva bennünket! „Kérjétek és megadatik!” „Mert aki kér, mind kap.” „Vegyétek Szentlelket!” Vezéreljen Isten Szentlelke, „aki által megpecsételtettetek a megváltás napjára” (Eféz 4,30).

(Alonzo T. Jones, *Review and Herald*,
1899. március 14.)

DECEMBER 3., KEDD

Hogyan növekedhetünk a hitben?

„Keressétek először Isten országát
és az Ő igazságát.”

(Mt 6,33)

Isten igazsága a saját jelleme: Ő maga. Ez az, amit érdemes keresnünk: „Keressétek először Isten országát és az Ő igazságát.” Ezt az igazságot nem erőfeszítéssel lehet elérni: kinyilatkoztatás által fogadhatjuk el. Az evangélium kinyilatkoztatja Isten igazságát (Rm 1,16–17).

Az ember csak hit által fogadhat el minden kinyilatkoztatást. Mivel Isten igazsága kinyilatkoztatás által jut el hozzánk, ezért csak hit által fogadhatjuk el. Ezért van megírva, hogy az evangéliumban nemcsak „Isten igazsága tárul fel”, hanem kinyilatkoztatja Jézus Krisztust „hit által mindazoknak, akik hisznek” (Rm 3:21–22).

Isten igazsága nemcsak kinyilatkoztatva van hit által, hanem „Isten igazsága nyilvánul meg abban hitből hitbe” (Rm 1,17). Nemcsak a kezdeti hit mértékéért nyilatkoztatja ki, hanem a nagyobb hitedért, amely később lesz a tiéd. Isten kinyilatkoztatja igazságát a kezdetben meglévő hitednek megfelelően, a hited mértéke szerint, amellyel elindultál Őfelé, és ez a hited növekedését eredményezi, majd a meg-növekedett hited mértéke szerint Isten igazsága sokkal nagyobb mértékben tárulhat fel előtted, mint korábban.

Másrészt éppen a hit gyakorlása eredményezi a hited növekedését. Mivel a hited növekszik, ezért több „hely” lesz Isten igazságának kinyilatkoztatására. Mivel a hit nagyobb mértékével rendelkezél, és mivel Isten igazsága a hit által nyilatkozik meg, világos, hogy Isten igazságából több nyilatkozik meg és fogadható be. Ily módon a hit növekszik Isten elfogadott igazságának kiterjesztő ereje által, ugyanakkor magának a hitnek a gyakorlása által, ezért könnyű meglátni mind az igazságot, mind azt, hogy „a hit rendkívüli módon növekszik”.

Áldott legyen az Úr, mert bármilyen mértékben növekszik a hit, Isten igazsága feltáru a lélek előtt annak a hitnek a teljes mértéke szerint, és még tovább növekszik. A kinyilatkoztatás és növekedés soha nem szűnik meg a hívő ember életében.

A hit Istentől származik. A hit isteni és képes az örök növekedésre. Isten igazsága ki-meríthetetlen, így az örökkévalóságon át telje-
sebben nyilvánul meg, a hit mértéke szerint, amely állandóan növekedni fog.

A hívő számára ez igazság: növekszik Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus kegyelmében és ismeretében, ezáltal a kegyelem és a békesség

megsokszorozódik. Így „lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindörökké” (Ésa 32,17).

Ilyen a hit gyakorlásának módja, áldása és öröme. Éppen ezért fontos tudnunk, mit akar kijelenteni a Szentírás, amikor felhívja a figyel-
münket, hogy a hit ápolása, elmélyítése fonto-
sabb, mint bármely más megszerezhető tudás. Ez a hit tudománya – nincs magasabb, gazda-
gabb és nemesebb tudomány. Van hitetek? Isten hite legyen a tiétek! Legyünk azok, akik megőrzik Jézus hitét (Jel 14,12).

(Alonzo T. Jones, *Review and Herald*,
1899. március 21.)

DECEMBER 4., SZERDA

Erőtlen kegyesség vagy élő hit

**„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háladatlanok, tisztátala-
nok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmozók, mértékletlenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői, akiknél megvan a kegyesség látszata, de megtagadják annak erejét.**

És ezeket kerüld.”

(2Tim 3,1-5)

A halott formalizmus mindenütt a kereszténység átkává vált. Megtéretlen emberek jutottak be az egyházba, és önmagukat magasztalják Krisztus helyett. Mivel tagadják Krisztus élő jelenlétét a szívükben, ezért a kereszténység rituáléival igyekeznek pótolni Megváltónk jelenlétének hiányát – az Egyetlenét, aki értelmet és életet adhat a ceremóniáknak. A romlott rendszerben a megújulást a keresztség rituáléjában vélik megvalósítani, és ezt is csak néhány csepp víz által.

Krisztus valódi jelenléte az úrvacsorán nyilatkozik meg. De a kereszténység szertartásait megtetézték saját találmányaik sokaságával, penitenciákkal, zarándoklatokkal, különféle hagyományokkal.

Ahogy nemcsak az ókorban, hanem minden időben történik a formalisták esetében, az életük állandóan a bűnös természetük megnyilvánulásaiból áll: veszekedésekből, perlekedésekből, képmutatásból, gonoszszágból, üldözésből, kémkedésből, árulásból... Ez a pápaság jellemzője, de ennek a halott formalizmusnak a gonosz szelleme túlterjedt a pápaság határain. Napjainkban ez a kereszténység átka mindenütt, és még a hármasszöveg üzenetét hirdető keresztény hitvallás sem maradt teljesen érintetlenül.

A széles körben elterjedt erőtlen kegyesség, a halott formalizmus ellen meg kell harcolnunk a hitnek jó harcát. Az élő hit, amelyet a hármasszöveg üzenet ad a világnak, megvéd minket, hogy ne nyeljen el a halott formalizmus tengere, amely az egész világot elárasztja. Milyen a hitéleted? A formalizmus gyakorlásán vagy az élő hit tapasztalatán alapul? Erőtlen kegyesség jellemez, vagy élő hit által a feltámadt Megváltó élő jelenléte és ereje uralkodik a szívedben, amely értelmet, életet és isteni örömet ad mindazoknak a szertartásoknak,

amelyeket Krisztus alapított? Ha nem az élő Megváltó megtalálásának eszközeként használjuk, még az Ige is halott formalizmussá alakulhat, úgy, mint amikor Jézus a földön járt, és ki kellett jelentenie: „Tudakoztátok az írásokat, mert hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek – és ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam, és nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen!” (Jn 5,39–40)

Isten akkori népének tagjai megpróbálták megtalálni az örök életet a Szentírásban Krisztus nélkül, vagyis maguk akarták beteljesíteni. De „ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk Isten, és ez az élet az ő

Fiában van” (1Jn 5,11) – amint megtaláljuk Őt a Szentírásban, és nem a Jézus nélküli Szentírás szavaiban. Mert ezek Őróla tesznek bizonyosságot. Ez a céljuk. Következésképpen „akié a Fiú, azé az élet, akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban” (1Jn 5,12).

Az igazi istenfélelem nemessé teszi a gondolatokat és a tetteket, s ekkor a vallás külső formái összhangba kerülnek a keresztyén ember belső tisztaságával. Így az Isten szolgálatához szükséges szertartások nem értelmetlen rituálék lesznek (mint az álszent farizeusok esetében), hanem ezek által is Istent dicsőítjük.

(Alonzo T. Jones, *Bible Echo*, 1895. február 4.)

DECEMBER 5., CSÜTÖRTÖK

Hogyan élhetünk igaz életet bűnös természetben?

„Ahol a bűn megsokasodik, ott a kegyelem még inkább bővelkedik.”

(Rm 5,20)

Tévedés azt gondolnunk, hogy megtérésünkkor leszámoltunk a régi, bűnös természetünkkel. Ne higgyük, hogy teljesen megszűnnek a bűnös természetünk készletesei, és így szabadokká válunk. Sokan elcsüggednek, amikor rájönnek, hogy ez nem így van, mert nem tűnt el a régi természet a hajlamaival, gyengeségeivel, kísértéseivel együtt, és nem állnak készen arra, hogy szembenézzenek vele – ezért elbátortalanodnak, és azt hiszik, hogy soha nem is tértek meg.

Ha elgondolkodunk ezen, megértjük, hogy a fenti elképzelés téves. Nem ugyanolyan tested volt a megtérésed után, mint korábban? Nem ugyanazokból az anyagokból áll – ugyanazokból a csontokból, ugyanabból a vérből –, miután megtértél, mint a megtérésed előtt?

A testnek nem ugyanazok a tulajdonságai most is, mint korábban? Nem ugyanolyan emberi test most is? Ha ugyanaz a tested – még

mindig emberi test, természetes test –, akkor nem ugyanolyan bűnös a természeted, mint korábban volt? Erre az utolsó kérdésre sokan hajlamosak azt felelni, hogy nem – holott határozott igen a válasz.

Ezt az „igen”-t mindaddig kell fenntartani, amíg ebben a testben élünk. Ha valaki meg van győződve arról, hogy a megtért ember természete még mindig semmi más, csak bűnös természet, és a bűnös természetében semmi jó nem lakik, akkor soha nem fogja megengedni a legkisebb bizalmat sem a földi természetében.

Mivel ez is, mint minden, teljesen Isten Lelkétől függ, nem pedig a természetétől. A hívő ember reményének forrása Jézus Krisztus, és teljesen kizárja a természetet. És mivel mindig éber és teljesen bizalmatlan a természetében, nem várva semmi jót ettől a forrástól, ezért Isten hatalma felkészíti arra, hogy határozottan elutasítson minden impulzust vagy javaslatot, amely a természetéből fakad – így nem fog kudarcot vallani, nem csügged el, hanem győzelemről győzelemre halad előre.

A megtérés nem plántál egy új természetet egy régi lélekbe, hanem új Lelket ad a régi természetbe. A Léleknek nem az a célja, hogy új természetet ültessen a régi elmébe, hanem

új elmét, új gondolkodásmódot hozzon létre a régi természetben. A szabadulás és a győzelem nem az emberi természet eltávolításával, hanem az isteni természet befogadásával nyerhető el, amely az emberi természetet diadalmaskodik és uralja – nem a bűnös természet eltávolításával, hanem azáltal, hogy a Lélek meghódítja és elítéli a bűnt a természetben.

A Szentírás nem azt mondja, hogy az a természet legyen bennetek, ami Jézus Krisztusban is volt, hanem „az az elme legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is volt”. A Biblia nem azt mondja, hogy változzatok meg a természetetek megújulása által, hanem „változzatok el az elmétek megújulása által” (Rm 12,2). A természetünk újjáteremtésével mehetünk majd be Isten országába, de már most meg kell változnunk az elménk megújulása által.

Jézus ugyanazt a földi természetet és ugyanazt az emberi természetet vette magára, amellyel mi élünk, olyan földi természetet, amilyen nekünk van, és a Szentlélek hatalma

által, az Őbenne lévő isteni elme által „elítélte a bűnt a testben” (Rm 8,3). Ebben van a szabadulásunk (Rm 7,25). „Legyen bennetek ugyanaz az elme, mint Jézus Krisztusban is volt.” (Fil 2,5) „Akkor új szívet adok nekik, és új lelket adok beléjük.” (Ezék 11,19)

Ne csüggedjete, amikor látjátok a természetetek bűnösségét! Csak a Szentlélek világossága által és Krisztus elméjének különbségtétele által láthatjátok a bűnösségeteket, és minél több bűnösséget láttok a természetetekben, annál inkább biztosak lehettek abban, hogy több Szentlelket kaptatok. Ez egy biztonságos teszt. Amikor egyre több bűnt fedeztek fel magatokban, köszönjétek meg Istennek, hogy Szentlelke által láthatjátok ezt, és legyetek biztosak abban, hogy ahol a bűn megsohasodik, ott a kegyelem még inkább bővelkedik (Rm 5,20). „Hogy amint uralkodott a bűn a halál által, úgy uralkodjék a kegyelem is az igazság által az örök életre, a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (Rm 5,21)

(Alonzo T. Jones, *Review and Herald*, 1899. április 18.)

DECEMBER 6., PÉNTEK

A kegyelem vagy a bűn uralkodik?

„Kegyelem néktek és békesség Istentől,
a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!”

(Gal 1,3)

Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy a kegyelem uralma alatt ugyanolyan könnyű jót tenni, mint a bűn uralma alatt volt könnyű rosszat tenni. Ennek így kell lennie, mert ha nem lenne több hatalom a kegyelemben, mint a bűnben, akkor nem létezne megváltás a bűnből. De van megváltás a bűnből – ezt nem tagadhatja senki, aki hisz a kereszténységben. Azonban a bűnből való megváltás mindenképpen azon múlik, hogy a kegyelemben több hatalom van, mint a bűnben. Mivel a kegye-

lemben több hatalom van, mint a bűnben, valahányszor a kegyelem uralkodik, ugyanolyan könnyű jót tenni, mint a kegyelem nélkül rosszat tenni. Senki sem gondolja, hogy természetszerűen nehéz a rosszat megtenni. Az ember nagy problémája mindig a jó megcselekvése volt. Ennek az az oka, hogy az ember természetszerűen a bűn rabszolgája, amely teljes mértékben uralkodik rajta. Amíg ez a hatalom vezet, nem csak nehéz, de lehetetlen megtennünk azt a jót, amit cselekedni akarunk. De ha egy ennél nagyobb hatalom uralkodik bennünk, akkor olyan könnyű lesz végrehajtani a nagyobb hatalom akaratát, mint ahogyan a másik hatalom akaratát vittük véghez, amikor ő uralkodott.

A kegyelem nem csak erősebb, mint a bűn. Ha csak ez lenne a helyzet, akkor is teljes remény

és öröm létezne minden bűnös számára ebben a világban. Azonban ez bármennyire is jó, még nem minden. Mert ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővelkedik (Rm 5,20). Mivel a kegyelemben sokkal több erő van, mint a bűnben, így sokkal több a remény és az öröm minden bűnös számára ezen a világon.

Tehát mennyivel több erő van a kegyelemben, mint a bűnben? Gondolkodjunk el ezen. Honnan származik a kegyelem? Minden biztonnal Istentől. „Kegyelem néktek és béke Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!” (Gal 1,3; Fil 1,2)

Honnan származik a bűn? Az ember és Krisztus ellenségétől, természetesen, a bűn az ördögtől származik. Akkor mennyivel több erő van a kegyelemben, mint a bűnben? Éppen olyan egyértelmű, hogy több erő van a kegyelemben, mint a bűnben, mint hogy nagyobb erő van Istenben, mint az ördögben. Az is világos, hogy a kegyelem uralma Isten uralma, a bűn uralma pedig a Sátán uralma. Akkor ugyanolyan könnyű Isten erejével Istennek szolgálni, mint Sátán erejével Sátánnak.

A nehézség azért merül fel, mert sokan próbálják Istent szolgálni Sátán erejével. De valójában ezt soha nem lehet megtenni: „Vagy legyetek jó fák, és teremjetez jó gyümölcsöt, vagy legyetek romlott fák, és teremjetez romlott gyümölcsöt, mert gyümölcséről ismerik meg a fát.” „Mert a tövisről nem szednek fűgét, sem a szederindáról nem szednek szőlőt.” (Lk 6,44)

A fának, a gyökérnek és az ágnak jónak kell lennie. Meg kell újítani. „Újjá kell születnetek.” (Jn 3,1–8) „Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetéletlenség”, hanem az új teremtmény (Gal 6,15). Soha ne próbáljon senki mással szolgálni Istennek, mint az Istentől származó élő erővel, amely új teremtménnyé teszi – semmi mással, csak azzal a kegyelemmel, amely még inkább megsokasodott, amely elítéli a bűnt a

testben, és igazság által uralkodik az örök életre Jézus Krisztus által. Így az Isten iránti szolgálát valóban egy „új élet” lesz. Akkor látni fogjuk, hogy az Ő igája valóban jó és könnyű. Tapasztalni fogjuk, hogy Őt szolgálni „ki mondhatatlan, dicsőült öröm” (1Pt 1,8–9).

Nehéz volt valaha Jézusnak jót tennie? Miért nem? Ugyanolyan ember volt, mint mi, ugyanolyan testet öltött, mint mi: „Az Ige testté lett, és lakozott közöttünk.” (Jn 1,14) „Mindenben hasonlónak kellett lennie testvéreihez.” (Zsid 2,17) Mindenben – nem azt olvassuk, hogy egy kivételével mindenben. Nem volt kivétel, mindenestől olyan lett, mint mi. Önmagában ugyanolyan gyenge volt, mint mi, hiszen azt mondta: „Én magamtól semmit sem tehetek.” (Jn 5,30)

Ha mindenben ugyanolyan volt mint mi, akkor miért volt olyan könnyű Jézusnak mindig jót tenni? Mert soha nem bízott önmagában, hanem mindig Istenben bízott. Teljesen Istentől függött. Mindig csak Isten erejével igyekezett szolgálni Istennek. Ezért lakott benne az Atya, és benne vitte véghez az igazság cselekedeteit. Ezért volt mindig könnyű jót tennie.

De amint Ő volt ezen a világon, ugyanúgy vagyunk mi is ezen a világon. Példát mutatott nekünk, hogy járjunk a nyomában. „Mert Isten az, aki munkálja benneteket mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből” (Fil 2,13), ugyanúgy, mint Jézusban.

Minden hatalom Jézusnak adatott mennyen és földön, és azt akarja, hogy teljes erejével erősödjünk meg, dicsőséges ereje szerint. „Benne lakik az Istenség teljessége testileg” (Kol 2,9), és Ő a belső emberben lévő Lelke által hatalommal megerősít benneteket, hogy Krisztus hit által lakhasson a szívetekben, s „így beteljesedjetez az Isten egész teljességéig” (Eféz 3,19).

Igaz, Krisztus részese volt az isteni természetnek, és ti is azok leszetez, ha az ígélet gyermekei vagyotez, és nem testiek – mert az

ígéret szerint isteni természet részesei vagyunk. Krisztus nem kapott semmit ezen a világon, amit ingyen ne kapnátok meg ti is. Mindezeket azért kapjuk, hogy új életet élhessünk, és mostantól ne szolgáljunk többé a bűnnek, hogy az igazság szolgálói lehessünk és megszabaduljunk a bűntől, az ne uralkodjék többé az életünkben, hogy dicsőíthessük Istent, és olyanok legyünk, mint Jézus.

„Mindenkünknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól osztott ajándék mértéke szerint... míg mindnyájan eljutunk a hitnek és Isten Fia megismerésének egységére, az érett férfiúságra, a Krisztus teljessége szerinti nagykorúságra.” „Intünk is titeket, hogy ne hiába vegyétek Isten kegyelmét!” (2Kor 6,1)

(Alonzo T. Jones, *Review and Herald*,
1896. szeptember 1.)

DECEMBER 7., SZOMBAT

Krisztus igazságának felöltése

„Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni.”

(Zsid 11,6)

Krisztus által a megbékélés mellett helyreállítás is történt az emberért. A Golgota kereszttje átítelve a bűn okozta szakadékot. Jézus megfizette a váltságot, s így a bűnös bűnbocsánatot nyerhet, a törvény igazsága pedig helyreáll. Mindenki Krisztushoz jöhet és bűnbocsánatban részesülhet, aki hiszi, hogy Ő az engesztelő áldozat. Krisztus érdeme lehetőséget nyitott az Isten és az ember közötti érintkezésre. Isten a gyermekének fogadhat engem, én pedig szerető Atyámnak tartva örvendezhetek Őbenne. Mennyei reményeinket egyedül Jézus Krisztusra alapozhatjuk, mert Ő a mi helyettesünk és kezesünk.

Áthágtuk Isten törvényét, és a törvény cselekedetei által egy test sem igazulhat meg. Az ember legjobb törekvései is értéktelenek, ha saját erőből valók, és nem tudnak eleget tenni a megszegett szent és igaz törvény kívánalmának. Krisztusba vetett hit által azonban Isten Fia mindenre elegendő igazságáért folyamodhatunk. Krisztus – emberi természetben – eleget tett a törvény követelményeinek. A bűnös helyett elhordozta a bűn átkát, áldozatot hozott érte, hogy ha valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen (Jn 3,16).

Az őszinte hit megragadja Krisztus igazságát, és a bűnös győzelemre jut Krisztussal, mert isteni természet részesévé lett, s így életében az isteni és az emberi természet eggyé vált.

A lehetetlent kísérli meg az, aki saját cselekedetei – a törvény betöltése – által próbálja elérni a mennyet. Az ember engedelmesség nélkül nem üdvözülhet, de cselekedetei nem lehetnek saját erejéből valók. Krisztusnak kell munkálnia bennünk mind az akarást, mind a véghezvitelt (Fil 2,13). Ha az ember képes lenne saját tettei révén megmenteni magát, akkor lehetne valami önmagában, amiben örvendezhet. Káin áldozata az embernek azt a törekvést példázta, amit saját erejéből próbál tenni az üdvössége érdekében. Mindent, amit az ember Krisztus nélkül tenni képes, önzés és bűn szennyezi be – ami viszont hit által történik, az elfogadásra talál Istennél. Lelki fejlődésben van részünk, amikor Krisztus érdemein keresztül törekszünk a menny elérésére. Jézusra mint hitünk szerzőjére és bevezetőjére tekintve győzelemről győzelemre jutunk, mert Isten kegyelme Krisztus által tette lehetővé teljes megváltásunkat.

Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni (Zsid 11,6). Az élő hit képessé tesz bennünket arra, hogy megragadjuk Krisztus érdemeit, lehetővé teszi, hogy hatalmas vigaszt merítsünk a megváltási tervből.

(Ellen G. White, *The Review and Herald*,
1890. július 1.)

A hangos kiáltás kezdete

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.” (Jn 17,3)

Kutassa mindenki a Szentírást úgy, mint soha azelőtt – mindenki, aki azt állítja, hogy az Úr hamarosan eljön. Sátán eltökélt szándéka, hogy sötétségben tartsa a lelkeket és elhomályosítsa az elméket azoknak az időknél a veszélyeivel kapcsolatban, melyekben ma élünk. Minden hívő vegye kézbe Bibliáját komoly imádsággal, hogy a Szentlélek világosítsa meg az igazságot, s így többet tudjunk Istenről és arról, akit elküldött, Jézus Krisztusról.

Kutassátok az igazságot elrejtett kincsként! A próba ideje közel van, mert a harmadik angyal hangos kiáltása máris megkezdődött Krisztus, a bűnbocsátó Megváltó igazságának kinyilatkoztatásával. Ez a kezdeti fénye annak az angyalnak, melynek dicsősége betölti majd az egész földet. Meg kell mutatnunk Jézust mindazoknak, akik hallották a figyelmeztető üzenetet. Rá kell mutatnunk az árnyékképekben, a szimbólumokban, a próféták kinyilatkoztatásaiban, a tanítványoknak adott feltáró tanításokban és a hatalmas csodákban, melyeket az emberekért vitt véghez. Kutassátok az Írásokat, mert azok tesznek bizonyosságot Őróla!

Ahhoz, hogy megállhassunk a nyomorúság idején, meg kell ismernünk Krisztust, és élnünk kell az Ő igazságával, melyet a bűnbánó bűnösnek tulajdonít.

(Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1892. november 22. – *Szemelvények*, I. kötet)

Mikor vagyunk biztonságban?

„Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Tebenned bízunk.” (Ésa 26,3)

Akik azt állítják, hogy készülnek az Úr eljöveteleire, kutassák alázattal az Ő akaratát, és töre-

kedjenek olyan lelkületre, mely az Úrtól jövő minden világosságot készséggel befogad. Sok tanítást kaptunk a kötelességünket illetően, hogy Istenre támaszkodjunk bölcsességért és tanácsért. Forduljunk Isten Igéjéhez tanításért! „Kutassátok az írásokat!” – mondta Megváltónk... Alázzuk meg szívünket és tisztítsuk meg lelkünket naponta! Tanuljunk meg mindenkor Isten Fiának hitével járni!

Miért nem teszünk hát félre minden hitetlenséget és figyelmezzünk Jézus szavára? Ha nyugalmat akarunk és békességre vágyunk, mondjuk ezt szívből: „Uram Jézus, jövök és elfogadom meghívásodat.” Higgyünk benne kitartó hittel és Ő meg fog szabadítani. Jézusra, hitünk szerzőjére és bevezetőjére irányul-e figyelmünk? Azt szemléljük-e, aki igazsággal és kegyelemmel teljes? Elfogadtuk-e azt a békét, amit egyedül Krisztus adhat? Ha nem, adjuk át magunkat Őneki és kegyelme által törekedjünk nemes jelleművé válni. Törekedjünk kiegyensúlyozott, határozott és derűs lelkületre! Táplálkozzunk Krisztusból, az élet kenyeréből, és megmutatkozzon életünkben az Ő jellemének és lelkületének kedvessége.

Nem vagyunk biztonságban, ha nem kutatjuk naponta a Szentírást világosságért és ismeretért. A földi áldások sem érhetőek el fáradás nélkül – el tudjuk képzelni, hogy lelki és mennyei áldásokban lehet részünk elszánt törekvések nélkül? Az igazság bányáiban dolgozni kell! A zsol-táríró ezt mondja: „A te beszéded megnyilatkozása világosságot ad, és oktatja az együgyűeket.” (Zsolt 119,130) Nem szabad távol tartanunk életünkötől Isten Igéjét. Forgassuk elménkben, fogadjuk örömmel szívünkbe – őrizzük, szeressük és engedelmeskedjünk neki!

Nagyon szűk ösvényen kell járnunk. Minden lépésnél ott van a kereszt. Meg kell tanulnunk hit által élni – akkor a legsötétebb órákat is az Igazság napjának áldott sugarai fogják be-
ragyogni.”

(Ellen G. White: *Szemelvények*, I. kötet, 326., 398., 359. o.)